



ΗΝΩΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ

Κοινωνική οργή, δεξιά ψήφος

Tou Owen Jones*



Ένα όνομα σπέρνει τη φρίκη στις πολιτικές ελίτ του Λονδίνου: αυτό του ΚΑΗΒ (UKIP, United Kingdom Independence Party, Κόμμα για την Ανεξαρτησία του Ηνωμένου Βασιλείου). Στις ευρωεκλογές του Μαΐου 2014, αυτό το εμβληματικό του δεξιού λαϊκισμού κόμμα διαμαρτυρίας προκάλεσε μια ταπεινωτική ήττα των τριών κυρίαρχων κομμάτων: όχι μόνο του Συντηρητικού και του Φιλελεύθερου Δημοκρατικού Κόμματος, αλλά και του αντιπολιτευόμενου Εργατικού Κόμματος. Είναι η πρώτη φορά εδώ και έναν αιώνα που κάποιο κόμμα εκθρονίζει Εργατικούς και Συντηρητικούς μαζί σε μια εθνικής εμβέλειας εκλογική αναμέτρηση. Ο Νάιτζελ Φάρατζ, ο γένης του ΚΑΗΒ -ο οποίος καλλιέργησε την εικόνα του ανθρώπου του λαού, που τα λέει έξω από τα δόντια και είναι λάτρης της μπίρας- είχε προβλέψει «έναν πολιτικό σεισμό» η προφητεία του εκπληρώθηκε¹.

Μοναδικός πολιτικός συνδυασμός, το ΚΑΗΒ διαφέρει από το Εθνικό Μέτωπο και τα άλλα κόμματα της ευρωπαϊκής Ακροδεξιάς. Ιδρύθηκε το 1993 από τον Άλαν Σκεντ, έναν πανεπιστημιακό με κεντροαριστερές απόψεις

Ενώ στη Σκωτία το δημοψήφισμα για την ανεξαρτησία συσπείρωσε την απόρριψη των πολιτικών λιτότητας που έχει επιβάλει το Λονδίνο, νοτιότερα τα ίδια αισθήματα φούσκωσαν τα πανιά του αντιευρωπαϊκού κόμματος του Νάιτζελ Φάρατζ

και αγωνίστηκε για την αποχώρηση του Ηνωμένου Βασιλείου από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Την εποχή εκείνη, η αντίθεση στο ευρωπαϊκό εγχείρημα δεν περιοριζόταν στη ριζοσπαστική Δεξιά.

Το 1973, την ένταξη της χώρας στην Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα υπέγραψε η συντηρητική κυβέρνηση του Έντουαρντ Χιθ. Η τότε υπουργός Μάργκαρετ Θάτσερ ήταν ενθουσιώδης υποστηρίκτριά της η αριστερή τάση του Εργατικού Κόμματος από τους πιο έντονους επικριτές. Για την τελευταία, η ΕΟΚ είχε τις ρίζες της στον Ψυχρό Πόλεμο και έναν και μόνο σκοπό: να διαιωνίσει τη νίκη του οικονομικού φιλελευθερισμού και να θάψει για πάντα τις σοσιαλιστικές προσδοκίες. Μετά την εκλογική του νίκη του 1974, το Εργατικό Κόμμα διοργανώνει ένα δημοψήφισμα: εμβληματικοί ηγέτες, όπως ο Άντονι Μπεν, αγωνίζονται για την αποχώρηση από την ΕΟΚ χωρίς να το πετύχουν. Παρά την ευρεία λαϊκή υποστήριξη στην ΕΟΚ, οι αντιπρόσωποι σε αυτή γίνονται πλειοψηφία στους Εργατικούς. Στις εκλογές του 1983, το Εργατικό Κόμμα ζητάει την αποχώρηση του Ηνωμένου Βασιλείου από την ΕΟΚ.

Υστερα ήρθε η Θάτσερ κι άλλαξαν όλα. Η δεκαετία του '80, που σηματοδοτήθηκε από την

άνοδο της στην εξουσία, χαρακτηρίζεται από τον ακρωτηριασμό των δικαιωμάτων των εργαζομένων και την κατεδάφιση του κράτους πρόνοιας, με φόντο τη μαζική αποθιμηκάνιση. Η Αριστερά και τα συνδικάτα βλέπουν τότε στις Βρυξέλλες τη μοναδική τους ελπίδα για τη θέσπιση μιας προοδευτικής νομοθεσίας, ικανής να προστατεύσει τις κατεστραμμένες εργατικές κοινότητες. Για τη σιδηρά κυρία και τους οπαδούς της, αντίθετα, το ευρωπαϊκό εγχείρημα αντιπροσωπεύει πλέον μια αυξανόμενη απειλή που θα μπορούσε να επιβραδύνει την ορμή τους. Όταν η Επιτροπή προτείνει μια χάρτα με στόχο την εγγυημένη προστασία των συνδικάτων, της ισότητας των φύλων, καθώς και προδιαγραφές για την υγεία και την ασφάλεια, η Θάτσερ την καταγγέλλει ως «σοσιαλιστική χάρτα». «Δεν κατορθώσαμε να περιορίσουμε το κράτος για να το δούμε να μας επιβάλλεται και πάλι σε ευρωπαϊκό επίπεδο, από μια υπερεθνική εξουσία που ασκεί την κυριαρχία της από τις Βρυξέλλες», διακηρύσσει στην Μηρίζ, τον Σεπτέμβριο του 1988.

Ένα ρήγμα δημιουργείται στη βρετανική Δεξιά: από τη μία είναι αυτοί που υποστηρίζουν τη συμμετοχή στην ΕΟΚ, από την άλλη είναι οι ευρωσκεπτικιστές, οι οποίοι απαιτούν

μια ευρεία επαναδιαπραγμάτευση της βρετανικής συμμετοχής σε αυτήν, ακόμα και την αποχώρηση. Ο συντηρητικός πρωθυπουργός στη δεκαετία του '90 Τζον Μέιτζορ βρίσκεται αντιμέτωπος με μια ενισχυόμενη εσωτερική αντιπολίτευση, από τους αντιπρόσωπους στη Συνθήκη του Μάαστριχτ και τα ευρωπαϊκά θεσμικά όργανα. Σύντομα τον παρασύρει το κύμα αμφισβήτησης που συμβάλλει στην εκλογική καταστροφή των Τόρις, το 1997, απέναντι σε ένα Εργατικό Κόμμα αποφασιστικά φιλοευρωπαϊκό πλέον.

Έχοντας συνείδηση ότι η εμμονή των Συντηρητικών για το ευρωπαϊκό ζήτημα στράφηκε εναντίον τους, καθ' όσον τους έκανε να φαίνονται αδιάφοροι για τα καθημερινά προβλήματα, ο Ντέιβιντ Κάμερον αλλάζει στρατηγική. Όταν το 2005 αναλαμβάνει τα νηπιά του κόμματος, υποσχεται μια διαδικασία εκσυγχρονισμού κι εγκαταλείπει τη συγκεκριμένη εμμονή υπέρ ενός συντηρητισμού λιγότερο επιθετικού, με περισσότερη κατανόηση, με δυο λόγια «αποκαθαρμένον». Το αποτέλεσμα: στις εκλογές του 2010 η δημοτικότητα του Συντηρητικού Κόμματος υπό την ηγεσία του Κάμερον φθάνει στα ύψη. Μια ρήξη...

Πώς διάβολο το ΚΑΗΒ -που αγωνίζεται με όλες του τις δυνάμεις για την έξοδο από την Ευρωπαϊκή Ένωση- κατόρθωσε να καταστεί μείζων πολιτική δύναμη, προκαλώντας ρήξη τρόμου στο πολιτικό σύστημα; Σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις, η Ευρώπη λίγο ανησυχεί τον μέσο Βρετανό. Ακόμα πιο παράδοξο, είναι πλέον αναρίθμητες οι μελέτες που δείχνουν

* Ο Owen Jones είναι συγγραφέας του «The Establishment And How They Get Away With It», Allen Lane, Λονδίνο, 2014.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 1

ότι οι Βρυξέλλες δεν είναι ανάμεσα στις τρεις μεγαλύτερες πολιτικές έγνοιες των τριών τετάρτων των εκλογών του ΚΑΗΒ.

Ο σχηματισμός του Φάρατζ επαίρεται ότι εκπροσωπεί «τον στρατό του λαού», ότι υπερσπάζει τα συμφέροντα των αδύναμων απέναντι στους ισχυρούς. Κι όμως, ο άνθρωπος αυτός σπούδασε σε ένα φημισμένο ιδιωτικό σχολείο (Dulwich College) πριν γίνει χρηματιστής πρώτων υλών στο City. Θα έμπαινε κανείς στον πειρασμό να συγκρίνει το ΚΑΗΒ με τον πουζαντισμό², με τη διαφορά ότι το βρετανικό κόμμα δεν στηρίζεται στη μικροαστική τάξη που ήταν η κύρια εκλογική βάση του γαλλικού κινήματος της δεκαετίας του '50. Όπως δείχνουν οι συστηματικές μελέτες του οργανισμού YouGov, η εκλογική πελατεία του πρώην χρηματιστή που μασκαρεύτηκε σε άνθρωπο του λαού είναι πιο λαϊκή από αυτή των άλλων μεγάλων πολιτικών δυνάμεων της χώρας.

Ένα χάσμα χωρίζει, λοιπόν, το κόμμα αυτό από τους εκλογείς του. Το πρώτο διακρίνει έναν νεοφιλελευθερισμό χωρίς όρια. Στο παρελθόν, το ΚΑΗΒ είχε φλερτάρει με την ιδέα του «flat tax», δηλαδή ένα ενιαίο ποσοστό φορολογίας που θα μεταχειριζόταν την ταμία του σούπερ μάρκετ και τον δισεκατομμυριούχο με τον ίδιο τρόπο. Εγκατέλειψε την άποψη αυτή, επιμένει όμως στον περιορισμό του ανώτατου φορολογικού συντελεστή (που εφαρμόζεται στα πιο υψηλά εισοδήματα). Το ΚΑΗΒ επιθυμεί να καταργήσει δύο εκατομμύρια θέσεις εργασίας στον δημόσιο τομέα, να μειώσει τις ασφαλιστικές εισφορές των εργοδοτών (που μεταφράζεται σε μια προσφορά μείωσης φορολογίας κατά 50 δισεκατομμύρια ευρώ στην εργοδοσία) και να ιδιωτικοποιήσει το δημόσιο σύστημα υγείας.

Εντελώς διαφορετικές είναι οι προσδοκίες των εκλογέων του κόμματος. Οκτώ στους δέκα επιθυμούν την επανεθνικοποίηση της βιομηχανίας ενέργειας, που κυριαρχείται από έξι καθόλου δημοφιλείς επιχειρήσεις, των οποίων τα κέρδη χωρίς προηγούμενο δεν τις εμποδίζουν να επιβαρύνουν τακτικά τους λογαριασμούς των πελατών τους. Τρεις στους τέσσερις επιθυμούν την επανεθνικοποίηση του σιδηροδρομικού δικτύου, που είναι κατατεμαχισμένο, ακριβό και επικίνδυνο. Δύο στους τρεις προσδοκούν μια αύξηση του ελάχιστου εισοδήματος και την κατάργηση των επονομαζόμενων συμβάσεων «μηδέν ώρες», που δεν εγγυώνται ούτε μια ώρα εργασίας στον εργαζόμενο, αποστερώντας του έτσι τα στοιχειώδη δικαιώματά του. Τέλος, οι μισοί από αυτούς είναι υπέρ του νοικοκυστασίου³.

Το ΚΑΗΒ, όμως, επωφελείται άλλων παραγόντων, αρχής γενομένης από το μεταναστευτικό ζήτημα, που γίνεται όλο και πιο σημαντικό στις τελευταίες δεκαετίες. Στις ευρωεκλογές του 2009 περίπου ένα εκατομμύριο ψηφοφόροι (σε σύνολο δεκαπέντε) είχαν ψηφίσει υπέρ του British National Party (BNP, Βρετανικό Εθνικό Κόμμα), ενός νεοφασιστικού κόμματος (από το οποίο ο Φάρατζ φροντίζει να κρατάει αποστάσεις, όπως άλλωστε αρνήθηκε να συμμετάσχει και με το κόμμα της Μαρίν Λεπέν στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο). Η εκθρόνιση αυτή προς τους μετανάστες δεν περιορίζεται στην άκρα Δεξιά. Σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις, τα τρία τέταρτα των Βρετανών επιθυμούν τον περιορισμό της μετανάστευσης, ένα θέμα που θέτουν συστηματικά τα άτομα που ρωτώνται για τα κύρια διακυ-



Βεύματα των εκλογών του 2015.

Η αυξανόμενη οικονομική και κοινωνική ανασφάλεια εξηγεί σε σημαντικό βαθμό το φαινόμενο. Στο Ηνωμένο Βασίλειο, η υποβάθμιση του επιπέδου ζωής προηγήθηκε κατά πολύ της κατάρρευσης της Lehman Brothers και της κρίσης του 2007-2008. Από το 2004, οι αμοιβές των μισών μισθωτών, των χαμηλόμισθων, ήταν στάσιμες αυτές του 30% των πιο χαμηλών εισοδημάτων μειώθηκαν. Οι επιχειρήσεις, ωστόσο, είχαν σημαντικά κέρδη εκείνη την εποχή. Η εξέλιξη αυτή έχει τις ρίζες της στην αδυναμία των συνδικάτων και στην παγκοσμιοποίηση, που προσφέρεται για έναν αγώνα μισθολογικών εκπώσεων και για έναν βασικό μισθό υπερβολικά χαμηλό⁴. Παράλληλα, οι σταθερές θέσεις εργασίας με μέσες αμοιβές εξαφανίζονται, δημιουργώντας μια κοινωνία σε μορφή κλεψύδρας πάνω, καλοπληρωμένοι ελεύθεροι επαγγελματίες κάτω, ένας τομέας υπηρεσιών συνεχώς διογκούμενος, που χαρακτηρίζεται από θέσεις εργασίας πρόσκαιρες και κακοπληρωμένες. Επιπρόσθετα, η χώρα πλήττεται από κρίση στέγης. Οι διαδοχικές κυβερνήσεις δεν αντικατέστησαν τις λαϊκές κατοικίες που πωλήθηκαν στη δεκαετία του '80, αφήνοντας εκατομμύρια ενδιαφερόμενους να ανυπομονούν στις λίστες αναμονής.

Κι ενώ η λαϊκή οργή δεν βρίσκει ούτε απάντηση ούτε πολιτική στήριξη στην Αριστερά, η μετανάστευση αναδεικνύεται σε ζήτημα που συσπειρώνει. Στιγματισμένοι από τα ταμπλόιτ και τους πολιτικούς ηγέτες, οι μετανάστες αντιπροσωπεύουν τον βολικό αποδιοπομπαίο τράγο για τη μείωση των μισθών, την επισφάλεια των θέσεων εργασίας και την κρίση της στέγης.

Και ελάχιστη σημασία έχει αν οι πόλεις που πλήττονται περισσότερο από την ανεργία των νέων - το Χάρτλπουλ, το Μίντλεσμπερο, το Νόουσι, το Μπλάκπουλ ή ακόμα και το Χαλ - έχουν εξαιρετικά χαμηλά ποσοστά μεταναστών. Παραδόξως, στους τόπους με τα χαμηλότερα ποσοστά μεταναστών η απόρριψη των ξένων εκδηλώνεται με τον πιο βίαιο τρόπο. Στις ευρωεκλογές του 2014, το ΚΑΗΒ σημείωσε αναιμικά ποσοστά σε μητροπόλεις όπως το Λονδίνο και το Λίβερπουλ, όπου η καθημερινή αλληλεπίδραση μεταναστών και Βρετανών εξ αίματος έχει επιτρέψει να καταλαγιάσουν οι εντάσεις.

Ευρώπη και μετανάστευση έχουν, ωστόσο, γίνει δύο θέματα άρρηκτα συνδεδεμένα μεταξύ τους. Για το ΚΑΗΒ, το άνοιγμα των συ-

νόρων που επέβαλαν οι Βρυξέλλες προκαλεί τη μαζική έλευση μια φθηνής εργατικής δύναμης, προερχόμενης κυρίως από την Ανατολική Ευρώπη. «26 εκατομμύρια άνθρωποι στην Ευρώπη αναζητούν εργασία. Τίνος την εργασία θα πάρουν;», απειλούσε μια αφίσα του ΚΑΗΒ στις ευρωεκλογές του 2014. Ένα γιγαντιαίο κέρι έδειχνε τον αναγνώστη, ενώ στα δεξιά ένα μήνυμα εξόριζε τους Βρετανούς «να ανακτήσουν τον έλεγχο της χώρας τους». Σε αυτό το πνεύμα, ο Φάρατζ πολλαπλασίασε τις προβοκάτσιες, ισχυριζόμενος κυρίως ότι οι Λονδρέζοι φοβούνταν την εγκατάσταση οικογενειών από τη Ρουμανία στον ίδιο όροφο με αυτούς.

Η κοινή λογική λέει ότι το ΚΑΗΒ δεν έχει καμιά ελπίδα να καταλάβει την εξουσία. Το εκλογικό σύστημα με τις μονοεδρικές περιφέρειες σε έναν γύρο εμποδίζει σε σημαντικό βαθμό τα μικρά κόμματα που αναζητούν μια θέση στο πολιτικό σκηνικό. Το Ηνωμένο Βασίλειο χωρίζεται σε 650 εκλογικές περιφέρειες, στις οποίες αρκεί η σχετική πλειοψηφία για να εκλεγεί κάποιος. Όμως, οι υποστηρικτές ενός κόμματος όπως το ΚΑΗΒ είναι διασπαρμένοι. Θα μπορούσε να συγκεντρώσει πάνω από 20% στις βουλευτικές εκλογές και να εκλέξει μόλις δύο ή τρεις βουλευτές.

Όσο πλησιάζουν εντούτοις οι εκλογές (που προβλέπεται να γίνουν το 2015), το συντηρητικό στρατόπεδο καταλαμβάνεται από πανικό. Τι ποσοστό του εκλογικού τους σώματος θα κατορθώσει να αποσπάσει το ΚΑΗΒ, δίνοντας εκ των πραγμάτων προβάδισμα στην υποψηφιότητα του εργατικού Έντουαρντ Μίλιμπαντ; Περίπου το ένα πέμπτο των εκλογέων που είχαν ψηφίσει τους Τόρις το 2010 έχουν συνταχθεί με το ΚΑΗΒ. Επίσης, ο Φάρατζ φαίνεται να θέλγει το ένα δέκατο των ψηφοφόρων των Εργατικών. Για πολλούς Βρετανούς, το σκάνδαλο των αποδείξεων δαπανών (που, το 2009, αποκάλυψε την κατάχρηση από βουλευτές και των δύο κομμάτων δημοσίων πόρων για προσωπικές δαπάνες) είναι ενδεικτικό της απομάκρυνσης από τους «επαγγελματίες της πολιτικής».

Επιθυμώντας να αντισταθούν στο κύμα του ΚΑΗΒ, ορισμένοι πολιτικοί ηγέτες επιχειρούν επιδρομές στα χωράφια του. Τον Γενάρη του 2013, ο Κάμερον υποσχέθηκε τη διοργάνωση ενός δημοψηφίσματος με το ερώτημα της παραμονής ή όχι του Ηνωμένου Βασιλείου στην Ευρωπαϊκή Ένωση αν οι Συντηρητικοί κερδίσουν τις επόμενες εκλογές. Τον περασμένο χρόνο, η κυβέρνηση έστειλε στις λαϊκές

συνοικίες φορτηγά καλυμμένα με αφίσες που καλούσαν τους μετανάστες να... «γυρίσουν σπίτι τους». Εκτοτε, Εργατικοί και Συντηρητικοί διαγκωνίζονται σε φαντασία για τη λήψη νέων μέτρων, προκειμένου να αποδείξουν την αποφασιστικότητά τους στον αγώνα κατά της μετανάστευσης.

Ένας τέτοιος σωβινισμός λειτουργεί υπέρ του Φάρατζ, ο οποίος καταφέρνει να διατηρήσει τον πολιτικό διάλογο σε ένα οικείο γι' αυτόν θέμα. Οι «ειδικοί», που προέβλεπαν ότι η φύσκα του ΚΑΗΒ θα έσκαγε μετά τις ευρωεκλογές, λάθωσαν. Δείγμα της προκλητικής πολιτικής υγείας του κόμματος, ο συντηρητικός βουλευτής Ντάγκλας Κάρσγουελ δημιούργησε την έκπληξη, συστρατευόμενος, τον Αύγουστο του 2014, με τον Φάρατζ και προκαλώντας μια αναπληρωματική εκλογή, την οποία οι Συντηρητικοί απέχουν πολύ από το να τη θεωρήσουν εκ προοιμίου κερδισμένη.

Η άνοδος του ΚΑΗΒ, ωστόσο, είναι ενδεικτική των αδυναμιών της Αριστεράς. Στη Σκωτία, η ελκυστικότητα του ευρωσκεπτικιστικού κόμματος αποδείχτηκε περιορισμένη⁵: η οργή για την οικονομική και κοινωνική ανασφάλεια εκφράστηκε με την ανάδειξη ενός κόμματος που είναι υπέρ της ανεξαρτησίας της χώρας, το οποίο πήρε το 44,7% των ψήφων στο δημοψήφισμα της 18ης Σεπτεμβρίου.

Στην Αγγλία, ο Μίλιμπαντ δεν κατόρθωσε να παρουσιάσει ένα συνεκτικό πρόγραμμα ρήξης με τη λιτότητα ούτε να εμπνεύσει τις λαϊκές τάξεις που αποτελούν τη βάση του παραδοσιακού του εκλογικού σώματος. Τα άλλα κόμματα της Αριστεράς δεν κατόρθωσαν ενισχυθούν σημαντικά ούτε και να αναδείξουν ηγέτες ικανούς να ξαναδώσουν ελπίδα στους απογοητευμένους. Κι ενώ οι Βρετανοί εργάτες γνωρίζουν τη χειρότερη υποβάθμιση του επιπέδου ζωής τους από το 1870, οι κοινωνικές και οικονομικές έγνοιες τις οποίες εκμεταλλεύεται ο Φάρατζ δεν προβλέπεται να εκλείψουν. Επομένως, το ΚΑΗΒ θα συνεχίσει να ευημερεί..., προτείνοντας πάντα μέτρα που θα συμβάλλουν στο φούσκωμα του πορτοφολιού των πιο πλούσιων Βρετανών.

¹ Το ΚΑΗΒ πήρε 27,5%, έναντι 25,4% του Εργατικού Κόμματος και 23,9% του Συντηρητικού.

² (Σ.Τ.Μ.) Ο Pierre Roujade (1920-2003) ίδρυσε το 1953 την Ένωση Υπεράσπισης Εμπόρων και Τεχνιτών (UDCA), ένα λαϊκίστικο, εθνικιστικό, αντισιμικτικό και αντικοινοβουλευτικό κόμμα, που στις εκλογές του 1956 εξέλεξε 52 βουλευτές, μεταξύ αυτών και τον μετέπειτα ιδρυτή και ηγέτη του Εθνικού Μετώπου Ζαν-Μαρί Λεπέν. Ισχυριζόταν ότι υπερασπίζεται τους αδύναμους από τους ληστές του κρατικού μηχανισμού, διακρίθηκε για τις επιθέσεις του σε ελεγκτές της εφορίας όταν πήγαιναν να ελέγξουν μικρές επιχειρήσεις και για την εκστρατεία απόσυρσης των καταθέσεων από τις τράπεζες, το 1955. Ήταν από τους πιο σκληρούς υποστηρικτές της «Γαλλικής Αλγερίας». Η ιδιόμορφη, λαϊκίστικη ιδεολογία του κόμματος ονομάστηκε «πουζαντισμός». Μετά την εκλογή του στρατηγού Ντε Γκολ στην Προεδρία της Δημοκρατίας, το 1958, το κόμμα έσβησε.

³ Έρευνες του YouGov στις 8 Αυγούστου 2013, στις 28 Οκτωβρίου 2013 και στις 12 Ιανουαρίου 2014, Λονδίνο.

⁴ Το ελάχιστο ωρομίσθιο είναι σήμερα 6,91 στερλίνες, δηλαδή 8,78 ευρώ για τους εργαζόμενους άνω των 21 ετών.

⁵ Στις ευρωεκλογές του Μαΐου 2014, το ΚΑΗΒ αναδείχτηκε τέταρτη πολιτική δύναμη, με 10,4% των ψήφων.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΡΥΣΟΒΕΡΓΗΣ